ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (siedma komora)

z 23. septembra 2009 *

Vo veci T-263/07,

Estónska republika, v zastúpení: L. Uibo, splnomocnený zástupca,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporujú:

Litovská republika, v zastúpení: D. Kriaučiūnas, splnomocnený zástupca,

a

* Jazyk konania: estónčina.

Slovenská republika, v zastúpení: pôvodne J. Čorba, neskôr B. Ricziová, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: U. Wölker, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci T. Tamme, advokát,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: pôvodne Z. Bryanston-Cross, neskôr L. Seeboruth a napokon S. Ossowski, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci J. Maurici, barrister,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je zrušenie rozhodnutia Komisie zo 4. mája 2007 o národnom alokačnom pláne emisných kvót skleníkových plynov oznámenom Estónskou republikou na obdobie rokov 2008 až 2012 v súlade so smernicou Európskeho

parlamentu a Rady 2003/87/ES z 13. októbra 2003 o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v spoločenstve, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 96/61/ES (Ú. v. EÚ L 275, s. 32; Mim. vyd. 15/007, s. 631),

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (siedma komora),

v zložení: predseda komory N. J. Forwood (spravodajca), sudcovia D. Šváby a E. Moavero Milanesi,

tajomník: K. Pocheć, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. februára 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Podľa článku 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/87/ES z 13. októbra 2003 o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov

v spoločenstve, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 96/61/ES (Ú. v. EÚ L 275, s. 32; Mim. vyd. 15/007, s. 631) (ďalej len „smernica“), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2004/101/ES z 27. októbra 2004 (Ú. v. EÚ L 338, s. 18):

„Táto smernica zriaďuje systém obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v spoločenstve… na podporu znižovania emisií skleníkových plynov finančne a ekonomicky výhodným spôsobom.“

2 Článok 9 ods. 1 smernice stanovuje:

„Pre každé obdobie uvedené v článku 11 ods. 1 a 2 vypracuje každý členský štát národný plán, ktorý uvedie celkové množstvo kvót, ktoré plánuje prideliť pre uvedené obdobie a ako ich navrhuje rozdeliť. Plán musí byť založený na objektívnych a transparentných kritériách, vrátane tých, ktoré sú uvedené v prílohe III pri náležitom zohľadnení pripomienok verejnosti. Komisia vypracuje najneskôr do 31. decembra 2003, bez toho, aby bola dotknutá zmluva, usmernenie o vykonávaní kritérií uvedených v prílohe III.

Pre obdobie uvedené v článku 11 ods. 1, sa plán zverejní a oznámi Komisii a ostatným členským štátom najneskôr do 31. marca 2004. Pre nasledujúce obdobia sa plán zverejní a oznámi Komisii a ostatným členským štátom najneskôr osemnásť mesiacov pred začiatkom príslušného obdobia.“

3 Článok 9 ods. 3 smernice znie takto:

„Do troch mesiacov od oznámenia národného alokačného plánu členským štátom podľa odseku 1 môže Komisia tento plán, alebo ktorýkoľvek z jeho aspektov zamietnuť na základe nekompatibility s kritériami uvedenými v prílohe III alebo s článkom 10. Členský štát prijme rozhodnutie podľa článku 11 ods. 1 alebo 2 len v prípade, ak sú navrhované zmeny a doplnenia prijaté Komisiou. Komisia uvedie dôvody v prípade každého zamietnutého návrhu.“

4 Podľa článku 11 ods. 2 smernice:

„Pre päťročné obdobie začínajúce 1. januára 2008 a pre každé nasledujúce päťročné obdobie rozhodne každý členský štát o celkovom množstve kvót, ktoré pridelí pre dané obdobie a začne s procesom prideľovania týchto kvót prevádzkovateľom jednotlivých zariadení. Toto rozhodnutie musí byť prijaté aspoň dvanásť mesiacov pred začiatkom príslušného obdobia a musí byť založené na národnom alokačnom pláne vytvorenom podľa článku 9 a v súlade s článkom 10, pri náležitom zohľadnení pripomienok verejnosti.“

5 Príloha III smernice (ďalej len „príloha III“) stanovuje dvanásť kritérií uplatniteľných na národné alokačné plány. Kritériá č. 1 až 3, 5 a 6, 10 a 12 prílohy III znejú takto:

„1. Celkové množstvo kvót, ktoré sa majú prideliť na relevantné obdobie je v súlade so záväzkom členského štátu obmedzovať svoje emisie podľa rozhodnutia [Rady] 2002/358/ES [z 25. apríla 2002, ktoré sa týka schválenia Kjótskeho protokolu k Rámcovému dohovoru Organizácie Spojených národov o klimatických zmenách a spoločnom plnení záväzkov z neho vyplývajúcich v mene Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 130, s. 1; Mim. vyd. 11/042, s. 24)] a Kjótskeho protokolu, pri zohľadnení na

jednej strane podielu celkových emisií, ktoré tieto predstavujú v porovnaní s emisiami zo zdrojov, ktoré nepokrýva táto smernica a na druhej strane národné energetické politiky a malo by byť v súlade s národným programom klimatických zmien. Celkové množstvo kvót, ktoré sa má prideliť, nesmie byť väčšie, ako bude pravdepodobne potrebné na striktné uplatňovanie kritérií tejto prílohy. Do roku 2008 je toto množstvo konzistentné s cestou k dosiahnutiu alebo prekročeniu cieľa každého členského štátu podľa rozhodnutia 2002/358/ES a Kjótskeho protokolu.

2. Celkové množstvo kvót, ktoré sa má prideliť, je v súlade s hodnoteniami skutočného a plánovaného pokroku smerom k plneniu príspevkov členských štátov k záväzku spoločenstva prijatého podľa rozhodnutia [Rady] 93/389/EHS [z 24. júna 1993 o mechanizme kontroly emisií CO_2 a iných skleníkových plynov v Spoločenstve [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 167, s. 31)].

3. Množstvá kvót, ktoré sa majú prideliť, sú v súlade s potenciálom, vrátane technického potenciálu, činností, na ktoré sa vzťahuje tento systém na znižovanie emisií. Členské štáty môžu rozdeľovanie kvót založiť na priemerných emisiách skleníkových plynov na výrobok pri každej činnosti a na dosiahnuteľný pokrok pri každej činnosti.

…

5. Plán nerozlišuje medzi spoločnosťami alebo odvetviami tak, aby príliš zvýhodňoval určité podniky alebo činnosti, v súlade s požiadavkami zmluvy, najmä jej článkov 87 a 88.

6. Plán obsahuje informácie o spôsobe, akým sa môžu noví účastníci začať podieľať na systéme obchodovania s emisiami skleníkových plynov v členskom štáte.

…

10. Plán obsahuje zoznam zariadení, ktoré pokrýva táto smernica s množstvami kvót, ktoré sa im plánujú prideliť.

…

12. Plán upresní maximálne množstvo CER a ERU, ktoré môžu prevádzkovatelia používať v systéme Spoločenstva, v percentuálnom vyjadrení pridelenia kvót pre každé zariadenie. Toto percento je v súlade so záväzkami členských štátov týkajúcimi sa doplnkovosti vyplývajúcimi z Kjótskeho protokolu a rozhodnutí prijatých na základe UNFCCC alebo Kjótskeho protokolu.“

Skutkové okolnosti a konanie

6 Estónska republika oznámila Komisii Európskych spoločenstiev svoj národný alokačný plán emisných kvót skleníkových plynov v súlade so smernicou. Podľa Estónskej republiky bolo toto oznámenie vykonané 30. júna 2006, kým podľa Komisie k nemu došlo 7. júla 2006.

7 Následne po korešpondencii s Komisiou Estónska republika predložila Komisii vo februári 2007 novú verziu svojho národného alokačného plánu emisných kvót skleníkových plynov.

8 Dňa 4. mája 2007 Komisia prijala rozhodnutie o národnom alokačnom pláne emisných kvót skleníkových plynov oznámenom Estónskou republikou na obdobie rokov 2008 až 2012 v súlade so smernicou (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Toto rozhodnutie stanovuje zníženie o 47,8 % oproti emisným kvótam, ktoré Estónska republika navrhovala vypúšťať.

9 Výrok napadnutého rozhodnutia stanovuje toto:

„*Článok 1*

Nasledujúce aspekty národného alokačného plánu kvót Estónsk[ej republiky] na prvé päťročné obdobie uvedené v článku 11 ods. 2 smernice sú nezlučiteľné v príslušnom poradí s:

1. kritériami [č.] 1 [až] 3 prílohy III smernice: časť celkového množstva kvót, ktoré sa majú prideliť, teda 11,657987 miliónov ton ekvivalentu CO_2 za rok, ktorá je nezlučiteľná s hodnoteniami vykonanými v súlade s nariadením [rozhodnutím — *neoficiálny preklad*] [Európskeho parlamentu a Rady] č. 280/2004/ES [z 11. februára 2004 o mechanizme sledovania emisií skleníkových plynov v spoločenstve a uplatňovania Kjótskeho protokolu (Ú. v. EÚ L 49, s. 1; Mim. vyd. 15/008, s. 57)] a s potenciálom, vrátane technologického, zníženia emisií z činností, pričom táto časť je znížená na účely zohľadnenia emisií z projektových aktivít, ktoré už boli funkčné v roku 2005 a ktoré viedli v roku 2005 k zníženiam alebo obmedzeniam emisií v zariadeniach patriacich do pôsobnosti smernice, v rozsahu v akom tieto zníženia alebo obmedzenia sú odôvodnené a overené; okrem toho, časť celkového množstva kvót zodpovedajúca dodatočným emisiám zo spaľovacích zariadení nezaradených do národného alokačného plánu zostaveného pre prvú fázu,

ohodnotená na 0,313883 milióna ton za rok, ktorá nie je odôvodnená v súlade so všeobecnými metódami stanovenými v národnom alokačnom pláne, na základe overených a odôvodnených údajov o emisiách;

2. kritériom [č.] 3 prílohy III smernice: nezaradenie do celkového množstva kvót, ktoré majú byť pridelené, stanoveného v národnom alokačnom pláne rezervy kvót zriadenej Estónsk[ou republikou] v súlade s článkom 3 ods. 1 a 2 rozhodnutia [Komisie] 2006/780/ES [z 13. novembra 2006 o zabránení dvojitému započítaniu znižovania emisií skleníkových plynov v rámci systému obchodovania s emisiami v Spoločenstve pri projektových aktivitách Kjótskeho protokolu v zmysle smernice 2003/87/ES Európskeho parlamentu a Rady (Ú. v. EÚ L 316, s. 12)] a to, že množstvo kvót pridelených zariadeniam, ktoré vykonávajú predmetné činnosti, nebolo úmerne znížené;

3. kritériom [č.] 5 prílohy III smernice: kvóty pridelené niektorým zariadeniam, ktoré sú vyššie ako ich plánované potreby vyplývajúce z kumulácie bonusu za opatrenia prijaté v skoršom štádiu a inak vypočítané pridelenia kvót;

4. kritériom [č.] 6 prílohy III smernice: informácie o spôsobe, akým sa noví účastníci môžu začať zúčastňovať na systéme Spoločenstva.

Článok 2

Nebudú vznesené námietky proti národnému alokačnému plánu, ak budú ďalej uvedené zmeny do neho zapracované nediskriminačným spôsobom a oznámené Komisii čo najskôr, zohľadňujúc pritom lehoty potrebné na vykonanie vnútroštátnych postupov:

1. celkové množstvo kvót, ktoré majú byť pridelené na účely systému Spoločenstva sa zníži o 11,657987 milióna ton ekvivalentu CO_2 za rok a množstvá pridelené dodatočnému spaľovaciemu zariadeniu nazaradenému do plánu vypracovaného pre prvú fázu sa stanovia v súlade so všeobecnými metódami stanovenými v národnom alokačnom pláne, na základe overených a odôvodnených údajov o emisiách, pričom celkové množstvo sa ešte zníži o ekvivalent prípadného rozdielu medzi kvótami pridelenými tomuto zariadeniu a 0,313883 milióna tonami, ktoré sú v rezerve ročne pre toto zariadenie; okrem toho, celkové množstvo sa zvýši s cieľom zohľadnenia emisií z projektových aktivít, ktoré už boli funkčné v roku 2005 a ktoré viedli v roku 2005 k zníženiam alebo obmedzeniam emisií v zariadeniach patriacich do pôsobnosti smernice, v rozsahu v akom tieto zníženia alebo obmedzenia sú odôvodnené a overené;

2. rezerva kvót, ktorú má Estónsk[a republika] zámer zriadiť v súlade s článkom 3 ods. 1 a 2 rozhodnutia 2006/780/ES sa započíta do celkového množstva kvót 12,717058 milióna ton, vypočítaného podľa kritérií [č.] 1 [až] 3 prílohy III smernice pred prijatím konečného vnútroštátneho rozhodnutia o pridelení podľa článku 11 ods. 2 smernice a množstvo kvót pridelené zariadeniam vykonávajúcim predmetné činnosti sa úmerne zníži;

3. kvóty pridelené niektorým zariadeniam neprekročia potreby plánované ako výsledok uplatnenia bonusu za opatrenia prijaté v skoršom štádiu;

4. budú poskytnuté informácie o spôsobe, akým sa noví účastníci môžu začať zúčastňovať na systéme Spoločenstva, a to spôsobom, ktorý je v súlade s kritériami prílohy III smernice a ustanoveniami článku 10 smernice.

Článok 3

1. Celkový ročný priemer kvót 12,717058 milióna ton — znížený o rezervu, ktorú Estónsk[a republika] má zámer zriadiť v súlade s článkom 3 ods. 1 a 2 rozhodnutia 2006/780/ES a ešte znížený o ekvivalent prípadného rozdielu medzi kvótami pridelenými dodatočnému spaľovaciemu zariadeniu nezaradenému do alokačného plánu zriadeného pre prvú fázu a 0,313883 miliónom tonami, ktoré sú v rezerve ročne pre toto zariadenie, ktoré nie sú odôvodnené v súlade so všeobecnými metódami stanovenými v národnom alokačnom pláne, na základe údajov o emisiách, ktoré sú overené a odôvodnené, a zvýšený s cieľom zohľadnenia emisií z projektových aktivít, ktoré už boli funkčné v roku 2005 a ktoré viedli v roku 2005 k zníženiam alebo obmedzeniam emisií v zariadeniach patriacich do pôsobnosti smernice, v rozsahu v akom tieto zníženia alebo obmedzenia sú odôvodnené a overené — ktorý má prideliť Estónsk[a republika] v súlade so svojim národným alokačným plánom zariadeniam uvedeným v tomto pláne a novým účastníkom, sa nesmie prekročiť.

2. Národný alokačný plán kvót možno zmeniť bez predchádzajúceho súhlasu Komisie, ak sa zmena týka kvót pridelených niektorým zariadeniam, v hraniciach celkového množstva kvót, ktoré majú byť pridelené zariadeniam uvedeným v pláne, po zlepšení kvality údajov, alebo ak zmena spočíva v znížení percentuálneho podielu kvót, ktoré majú byť pridelené zadarmo v hraniciach definovaných v článku 10 smernice.

3. Akákoľvek zmena národného alokačného plánu, ktorá sa týka opravy nezlučiteľností uvedených v článku 1 tohto rozhodnutia, ale odchyľujúca sa od zmien uvedených v článku 2, musí byť oznámená čo najskôr, zohľadňujúc pritom lehoty potrebné na

vykonanie vnútroštátnych postupov a vyžaduje predchádzajúci súhlas Komisie v súlade s článkom 9 ods. 3 smernice. Akákoľvek iná zmena národného alokačného plánu, s výnimkou tých, ktoré sú požadované v súlade s článkom 2 tohto rozhodnutia, je neprípustná.

Článok 4

Toto rozhodnutie je určené Estónskej republike.“

10 Estónska republika návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 16. júla 2007 podala túto žalobu, v ktorej sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia.

11 Po zmene zloženia komôr Súdu prvého stupňa bol sudca spravodajca pridelený do siedmej komory, ktorej bola v dôsledku toho táto vec pridelená.

12 Podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 8. októbra 2007 Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska podalo návrh na vstup vedľajšieho účastníka do tohto konania na podporu Komisie.

13 Podaniami podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa 16. októbra a 8. novembra 2007 Litovská republika a Slovenská republika podali návrhy na vstup vedľajšieho účastníka do tohto konania na podporu Estónskej republiky.

14 Uznesením z 29. januára 2008 predseda siedmej komory Súdu prvého stupňa vyhovel týmto trom návrhom na vstup vedľajšieho účastníka do konania.

15 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (siedma komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 svojho rokovacieho poriadku položil účastníkom konania otázky. Účastníci konania na tieto otázky odpovedali.

16 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky Súdu prvého stupňa boli vypočuté počas pojednávania 11. februára 2009.

Návrhy účastníkov konania

17 Estónska republika navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

18 Litovská republika navrhuje, aby Súd prvého stupňa zrušil napadnuté rozhodnutie.

19 Slovenská republika nepredložila vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania a nevyjadrila svoj návrh.

20 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu ako neprípustnú, pokiaľ ide o článok 1 ods. 3 a 4, článok 2 ods. 3 a 4, ako aj článok 3 ods. 2 a 3 napadnutého rozhodnutia,

— zamietol žalobu ako nedôvodnú, pokiaľ ide o ostatné ustanovenia napadnutého rozhodnutia,

— zaviazal Estónsku republiku na náhradu trov konania.

21 Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal Estónsku republiku na náhradu trov konania.

O prípustnosti

Tvrdenia účastníkov konania

22 Komisia vo vyjadrení k žalobe tvrdí, že táto žaloba je neprípustná, pokiaľ ide o článok 1 ods. 3 a 4, článok 2 ods. 3 a 4, ako aj článok 3 ods. 2 a 3 napadnutého rozhodnutia. Tvrdí, že uvádzané dôvody sa týkajú v podstate zákonnosti hornej hranice stanovenej na celkové množstvo kvót, uvedenej v článku 1 ods. 1, v článku 2 ods. 1 a v článku 3 ods. 1 napadnutého rozhodnutia, ako aj čiastočne nezaradenia rezerv kvót stanoveného v článku 1 ods. 2 a v článku 2 ods. 2 tohto rozhodnutia. Teda podľa Komisie, aj keby Súd prvého stupňa uznal dôvodnosť uvádzaných dôvodov, aj tak by to nespôsobilo zrušenie celého napadnutého rozhodnutia, pretože Estónska republika neuviedla žiadny právny, ani skutkový dôvod spojený s ostatnými ustanoveniami napadnutého rozhodnutia.

23 Komisia pripomína, že podľa článku 21 Štatútu Súdneho dvora, akákoľvek žaloba podaná na súdy Spoločenstva musí obsahovať zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený. Tvrdí, že článok 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku stanovuje takisto, že žaloba musí obsahovať predmet sporu a zhrnutie dôvodov, na ktorých je predmetný návrh založený. Vzhľadom na vyššie uvedené Komisia tvrdí, že v predmetnom prípade žaloba nie je v súlade s týmito požiadavkami, pokiaľ ide o článok 1 ods. 3 a 4, článok 2 ods. 3 a 4, ako aj článok 3 ods. 2 a 3 napadnutého rozhodnutia. Navyše, predmetné ustanovenia by mohli existovať samostatne, aj keby bol zvyšok napadnutého rozhodnutia zrušený. Teda, keďže cieľom tejto žaloby je zrušenie týchto ustanovení, musí byť zamietnutá ako neprípustná.

24 Estónska republika v prvom rade zdôrazňuje, že v žalobe navrhovala zrušenie napadnutého rozhodnutia ako celku.

25 Ďalej Estónska republika uvádza, že podľa judikatúry čiastočné zrušenie aktu Spoločenstva je možné len vtedy, ak časti, ktorých zrušenie sa navrhuje, sú oddeliteľné od ostatných častí aktu.

26 V predmetnom prípade je napadnuté rozhodnutie individuálnym aktom adresovaným Estónskej republike, ktorý má koherentný význam a štruktúru a jeho odôvodnenia a články výroku sú všetky medzi sebou poprepájané. Estónska republika tvrdí, že určité prvky nemožno oddeliť bez toho, aby bolo napadnuté rozhodnutie zbavené obsahu alebo došlo k strate jeho koherentnosti.

27 Vzhľadom na vyššie uvedené Estónska republika tvrdí, že dôvod obrany predložený Komisiou, založený na čiastočnej neprípustnosti tejto žaloby, nie je dôvodný a že napadnuté rozhodnutie musí byť zrušené ako celok.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

28 Je potrebné najprv pripomenúť, že ako vyplýva z ustálenej judikatúry, čiastočné zrušenie aktu Spoločenstva je možné len vtedy, ak časti, ktorých zrušenie sa navrhuje, sú oddeliteľné od ostatných častí aktu (rozsudky Súdneho dvora z 10. decembra 2002, Komisia/Rada, C-29/99, Zb. s. I-11221, bod 45, a z 30. septembra 2003, Nemecko/Komisia, C-239/01, Zb. s. I-10333, bod 33; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 21. januára 2003, Komisia/Parlament a Rada, C-378/00, Zb. s. I-937, bod 30). Súdny dvor tiež opakovane rozhodol, že táto podmienka oddeliteľnosti nie je splnená, ak by čiastočné zrušenie aktu spôsobilo zmenu jeho podstaty (rozsudok Súdneho dvora z 24. mája 2005, Francúzsko/Parlament a Rada, C-244/03, Zb. s. I-4021, bod 13; pozri tiež v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 31. marca 1998, Francúzsko a i./Komisia, C-68/94 a C-30/95, Zb. s. I-1375, bod 257, a Komisia/Rada, už citovaný, bod 46).

29 V predmetnom prípade článok 1 napadnutého rozhodnutia začína takto: „Nasledujúce aspekty národného alokačného plánu kvót Estónsk[ej republiky] na prvé päťročné obdobie uvedené v článku 11 ods. 2 smernice sú nezlučiteľné v príslušnom poradí s…“. Ďalej v odsekoch 1 až 4 tohto článku Komisia vymenúva rôzne prvky národného alokačného plánu kvót Estónskej republiky, ktoré sú nezlučiteľné s jedným alebo viacerými kritériami prílohy III. Vzhľadom na štruktúru článku 1 prípadné zrušenie niektorých jeho odsekov by spôsobilo zníženie počtu prvkov nezlučiteľných so smernicou, ktoré boli konštatované v napadnutom rozhodnutí.

30 Ďalej je potrebné poznamenať, že článok 2 napadnutého rozhodnutia začína takýmto znením: „Nebudú vznesené námietky proti národnému alokačnému plánu, ak budú ďalej uvedené zmeny do neho zapracované nediskriminačným spôsobom a oznámené Komisii čo najskôr, zohľadňujúc pritom lehoty potrebné na vykonanie vnútroštátnych postupov… “. V každom z odsekov 1 až 4 tohto článku Komisia stanovuje zmenu plánu, ktorá je potrebná na nápravu nezlučiteľnosti uvedenej v príslušnom odseku článku 1. Teda prípadné zrušenie niektorých jeho odsekov by malo za následok len udržanie v platnosti záväzku Komisie nevzniesť námietky voči národnému plánu, pričom by sa znížil počet zmien, ktorými bol tento záväzok pôvodne podmienený.

31 Zo štruktúry týchto dvoch článkov vyplýva, že ich odseky 1 až 4 nemožno považovať za oddeliteľné v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 28 vyššie. Prípadné zrušenie jedného z odsekov článku 1, ako aj príslušného odseku článku 2 by totiž spôsobilo zmenu podstaty napadnutého rozhodnutia.

32 Takéto zrušenie by nahradilo napadnuté rozhodnutie, podľa ktorého národný alokačný plán kvót Estónskej republiky môže byť prijatý pod podmienkou vykonania štyroch špecifických zmien umožňujúcich napraviť štyri prvky nezlučiteľné s kritériami prílohy III, odlišným rozhodnutím, podľa ktorého by mohol byť tento plán prijatý pod podmienkou vykonania menšieho počtu zmien. Preto, keďže dôvody uvádzané Estónskou republikou spochybňujú konštatovanú nezlučiteľnosť a príslušnú zmenu vyžadovanú v odsekoch 1 a 2 článkov 1 a 2 napadnutého rozhodnutia, v predmetnom

prípade o to viac platí, že rozhodnutie, ktoré by takto nahradilo napadnuté rozhodnutie, by bolo podstatne odlišné od napadnutého rozhodnutia. Práve tieto dva prvky nezlučiteľnostisi však vyžadujú najvýznamnejšie zmeny národného alokačného plánu kvóty Estónskej republiky.

33 Pokiaľ ide o článok 3 ods. 2 a 3 napadnutého rozhodnutia, postačuje uviesť, že tieto ustanovenia obsahujú upresnenia týkajúce sa vykonania ostatných ustanovení napadnutého rozhodnutia. Teda v prípade, že by články 1 a 2 napadnutého rozhodnutia, ako aj článok 3 ods. 1, takisto uvádzané v dôvodoch vznesených Estónskou republikou, boli zrušené, článok 3 ods. 2 a 3 by sa stal bezpredmetným.

34 Z vyššie uvedeného ako celku vyplýva, že v prípade, že by dôvody uvádzané Estónskou republikou boli dôvodné, bolo by potrebné zrušiť napadnuté rozhodnutie ako celok, pretože ustanovenia, ktoré sú predmetom uvádzaných výhrad, nie sú oddeliteľné od zvyšku tohto aktu. Preto tvrdenia Komisie týkajúce sa údajnej čiastočnej neprípustnosti tejto žaloby musia byť zamietnuté.

O veci samej

35 Estónska republika uvádza päť žalobných dôvodov založených po prvé na prekročení právomoci vyplývajúcom z porušenia článku 9 ods. 1 a 3 a článku 11 ods. 2 smernice, po druhé na zjavne nesprávnych posúdeniach, po tretie na porušení článku 175 ES, po štvrté na porušení zásady riadnej správy vecí verejných a po piate na nedostatku odôvodnenia.

O prvom dôvode založenom na prekročení právomoci vyplývajúcom z porušenia článku 9 ods. 1 a 3 a článku 11 ods. 2 smernice

Tvrdenia účastníkov konania

36 Estónska republika, ktorú v konaní podporuje Litovská republika a Slovenská republika, tvrdí, že Komisia prekročila svoje právomoci vyplývajúce z článku 9 ods. 1 a 3, ako aj z článku 11 ods. 2 smernice tým, že prijala napadnuté rozhodnutie. Podľa nej z týchto ustanovení vyplýva, že vypracovanie národného alokačného plánu kvót patrí do právomoci členských štátov a že Komisia sa musí obmedziť na kontrolu toho, či tento plán je zlučiteľný s kritériami uvedenými v prílohe III, ako aj v článku 10 smernice. Členské štáty majú teda právo rozhodnúť o metóde, ktorú použijú na vypracovanie svojho alokačného plánu kvót, ako aj o údajoch a predpokladoch, ktoré použijú na určenie emisií povolených pre zariadenia počas obdobia stanoveného uvedeným plánom.

37 Komisia v predmetnom prípade nezohľadnila metódu, ktorou Estónska republika vypracovala svoj alokačný plán kvót. Z odôvodnení č. 5 a 6 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že s cieľom určenia celkového prípustného množstva kvót Komisia použila vlastnú metódu a vychádzala zo základných údajov, ktoré si sama vybrala, a z modelu Primes, vypracovaného gréckym expertom, čím v podstate ignorovala alokačný plán kvót Estónskej republiky. Čiže Komisia *de facto* sama stanovila celkové množstvo kvót, ktoré majú byť pridelené v rámci alokačného plánu Estónskej republiky.

38 Estónska republika dodáva v replike, že pojem „hornej hranice“, ktorý predstavuje podľa Komisie vonkajšiu hranicu uplatniteľnú na celkové množstvo kvót, ktoré majú byť pridelené zo strany členského štátu, nemá žiadny právny základ a nie je uvedený ani v smernici, ani v napadnutom rozhodnutí.

39 Napokon Estónska republika v odpovedi na vyjadrenie Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska ako vedľajšieho účastníka konania zdôrazňuje, že „v právnom štáte“ správne akty musia byť prijímané v súlade so zákonom, a preto sa pritom musia dodržiavať právomoci pridelené rôznym úrovniam správnych orgánov. Aj keby zrušenie napadnutého rozhodnutia malo významný dosah na systém obchodovania Európskej únie, nemôže to odôvodňovať zachovanie platnosti protiprávneho rozhodnutia. V každom prípade Estónska republika zdôrazňuje, že celkové množstvo emisných kvót, ktoré má byť pridelené, stanovené v jej pláne, je okrajové v širšom kontexte systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v Spoločenstve.

40 Litovská republika zdôrazňuje, že Komisia nemá žiadnu všeobecnú schvaľovaciu právomoc, pokiaľ ide o národný alokačný plán, ale výlučne právomoc kontroly obmedzenej na otázku zlučiteľnosti plánu s kritériami prílohy III.

41 Komisia najprv opisuje systém obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v Spoločenstve, a najmä poznamenáva, že počas prvého obdobia uplatňovania systému, siahajúceho od roku 2005 do roku 2007, došlo v značnej miere k nadmernej alokácii kvót oproti overeným emisiám z rokov 2005 a 2006, takže prospech systému obchodovania pre životné prostredie bol veľmi obmedzený, ba možno dokonca žiadny. Podľa Komisie táto nadmerná alokácia kvót bola veľmi značná v Estónsku, keďže jeho overené emisie za rok 2005 dosiahli 12,62 milióna ton ekvivalentu oxidu uhličitého (CO_2), kým jeho priemerné ročné množstvo kvót na prvé obdobie bolo 19 miliónov ton ekvivalentu CO_2.

42 Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska tvrdí, že keby Komisia neuspela v jednom z konaní týkajúcich sa národných alokačných plánov, cena kvót počas druhej fázy by mohla citeľne klesnúť z dôvodu veľkej miery ponúk kvót, ktorá by z toho vyplývala, čo by napokon zmenšovalo účinok smernice ako nástroja na znižovanie emisií. Inými slovami, dôsledky by boli katastrofické. Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska vyzýva Súd prvého stupňa, aby podal teleologický výklad smernice, ktorý umožňuje Komisii kontrolovať národné alokačné plány účinným

spôsobom a takto zabrániť členským štátom, aby stanovili horné hranice, pre ktoré by sa nemohla zvyšovať cena oxidu uhličitého, a ani by preto nepodporovali znižovanie emisií.

43 Komisia a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska ďalej tvrdia, že v napadnutom rozhodnutí Komisia určila nie celkové množstvo kvót, ktoré majú byť pridelené Estónskou republikou, ale stanovila hranicu pre toto celkové množstvo. Komisia tvrdí, že na účely stanovenia tejto hornej hranice musela nevyhnutne použiť objektívne a spoľahlivé údaje a uplatniť spoločné normy hodnotenia založené na tých istých predpokladoch pre celú Úniu, aby sa minimalizovali skreslenia vnútorného trhu a aby sa predišlo nerovnosti zaobchádzania medzi členskými štátmi.

44 Komisia takisto tvrdí, že na riadne fungovanie systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov je podstatné, aby celkové množstvo kvót bolo nedostatočné tak na úrovni Únie, ako aj na úrovni členských štátov. Z týchto dôvodov Komisia použila jeden model, teda model Primes, ako aj voľne dostupné údaje zhromaždené v konzultácii s národnými expertmi na stanovenie hornej hranice celkového množstva kvót, ktoré majú byť pridelené každým z členských štátov. Komisia tvrdí, že len nezávislá a koherentná kontrola používaných údajov umožňuje získať dostatočné záruky, že údaje zodpovedajú skutočnosti a že ich použitie nespôsobí významným spôsobom nadmernú alokáciu kvót, ako je tá, ku ktorej došlo počas prvého obdobia obchodovania od roku 2005 do roku 2007. Podľa Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska články 87 ES a 88 ES stanovujú nezávislé a objektívne posúdenie národných alokačných plánov členských štátov.

45 Komisia tvrdí, že najmä v odôvodneniach č. 2, 5 a 6 napadnutého rozhodnutia, ako aj v rôznych ňou uverejnených oznámeniach poskytla Estónskej republike podrobné vysvetlenie týkajúce sa dôvodov, z ktorých sa domnievala, že údaje o overených emisiách z roku 2005 boli najlepšie disponibilné údaje. Komisia uvádza, že po oznámení zo 7. januára 2004 [KOM(2003) 830 v konečnom znení], na ktoré sa odvoláva Estónska

republika, nasledovali dve oznámenia sledujúce ten istý cieľ [KOM(2005) 703 v konečnom znení a KOM(2006) 725 v konečnom znení], ktoré neboli vôbec v rozpore s prístupom, ktorý sledovala.

46 Na druhej strane Komisia v duplike uznáva, že 1. júla 2005 dostala elektronickou poštou pripomienky zo strany Estónskej republiky, obsiahnuté v správe uvedenej v prílohe 4 žaloby, v ktorých estónski experti formulovali niekoľko všeobecných poznámok k spôsobu, akým bola výroba elektrickej energie zohľadňovaná vo východiskových odhadoch na rok 2005, ale bez toho, aby upresnili, čo by si želali zmeniť. Komisia poznamenáva, že zohľadnenie predmetnej správy viedlo modelizátora Národnej technickej univerzity v Aténach k úprave údajov a východiskových odhadov používaných vo významnej miere.

47 Komisia tvrdí, že nezaviedla vlastnú metódu výpočtu ani v prípade Estónskej republiky, ani v prípade akéhokoľvek iného členského štátu, a poznamenáva, že viaceré členské štáty pripravili svoje národné alokačné plány tak, že dodržali stanovenú hornú hranicu na celkové množstvo kvót v rozhodnutiach, ktoré im Komisia adresovala. Je nepresné tvrdiť, že Komisia zbavila Estónsku republiku miery voľnej úvahy, ktorú mala mať pri príprave svojho národného plánu, vrátane, čo sa týka celkového množstva kvót, ktoré majú byť pridelené. Takisto konzultovanie s verejnosťou v rámci prípravy národného plánu nebolo vôbec zbavené svojej užitočnosti. Komisia v tejto súvislosti uvádza, že národné alokačné plány stanovujú nielen celkové množstvo kvót, ktoré majú byť pridelené, ale aj rozdelenie kvót medzi rôznymi zariadeniami na svojom území.

48 Pokiaľ ide o argumentáciu Estónskej republiky založenú na článku 30 ods. 2 smernice, Komisia zdôrazňuje, že toto ustanovenie neodkazuje na harmonizáciu metódy určovania celkového množstva kvót, ale na možnosť ďalšej harmonizácie tejto metódy. V každom prípade Komisia nemá inú možnosť ako uplatniť tú istú metódu na výpočet hornej hranice celkového množstva kvót uplatniteľnej na každý z členských štátov, inak by bola porušená zásada rovnosti zaobchádzania.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

— O rozdelení právomocí medzi členské štáty a Komisiu

49 V prvom rade je nesporné medzi účastníkmi konania a takisto to vyplýva z odôvodnení a všeobecného systému smernice, že znižovanie emisií skleníkových plynov vo všeobecnosti a systém obchodovania s kvótami zriadený smernicou osobitne, majú prvoradú dôležitosť v rámci boja proti globálnemu otepľovaniu, čo je fenomén, ktorý predstavuje jednu z najväčších spoločenských, hospodárskych a environmentálnych hrozieb, ktorým v súčasnosti čelí svet.

50 Estónska republika teda správne pripomína v odpovedi na tvrdenia Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska, že v právnom spoločenstve sa pri prijímaní správnych aktov majú dodržiavať právomoci pridelené rôznym úrovniam správnych orgánov. Teda, aj keby tvrdenie Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska, podľa ktorého zrušenie napadnutého rozhodnutia by malo negatívny dosah na riadne fungovanie systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v Spoločenstve, bolo dôvodné, toto konštatovanie nemôže odôvodniť zachovanie platnosti napadnutého rozhodnutia v prípade, keď bol tento akt prijatý spôsobom, pri ktorom boli porušené právomoci pridelené smernicou členským štátom a Komisii.

51 V tejto súvislosti, pokiaľ ide o prebratie alebo vykonanie smernice v oblasti životného prostredia, je potrebné pripomenúť znenie článku 249 tretieho odseku ES, podľa ktorého „smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom“. Z toho vyplýva, že ak predmetná smernica nestanovuje formu a metódy na dosiahnutie konkrétneho výsledku, členský štát má v zásade úplnú voľnosť pri výbere foriem a metód na dosiahnutie uvedeného výsledku. Z toho takisto vyplýva, že v prípade neexistencie pravidla Spoločenstva, ktoré by jasným a presným spôsobom upravovalo formu a metódy, ktoré musí členský štát použiť, prináleží Komisii, aby v rámci výkonu svojej kontrolnej právomoci najmä na základe článkov 211 ES a 226 ES z právneho hľadiska dostatočne preukázala, že nástroje, ktoré

členský štát v tejto súvislosti použil, sú v rozpore s právom Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. novembra 2007, Nemecko/Komisia, T-374/04, Zb. s. II-4431, bod 78 a tam citovanú judikatúru).

52 Treba dodať, že striktné dodržiavanie týchto zásad je prvoradé na zabezpečenie dodržiavania zásady subsidiarity, ktorá je zakotvená v článku 5 druhom odseku ES, teda zásady, ktorú musia dodržiavať inštitúcie Spoločenstva pri výkone svojich normotvorných činností a ktorú je potrebné dodržať pri prijímaní smernice 2003/87 (odôvodnenie č. 30 smernice). V zmysle tejto zásady Európske spoločenstvo zasahuje v oblastiach, ktoré nepatria do jeho výlučnej právomoci, len vtedy a do tej miery, ak ciele zamýšľaných opatrení nemôžu dostatočne dosiahnuť členské štáty, a preto sa môžu, či z dôvodu ich predpokladaného rozsahu alebo účinku, lepšie dosiahnuť na úrovni Spoločenstva. Preto v takej oblasti, akou je oblasť životného prostredia upravená v článkoch 174 ES až 176 ES, v ktorej Spoločenstvo a členské štáty zdieľajú právomoci, prináleží dôkazné bremeno Spoločenstvu, to znamená v predmetnom prípade Komisii, ktorá musí preukázať, v akom rozsahu je právomoc členského štátu, a teda miera jeho voľnosti, obmedzená vzhľadom na článok 10 a kritériá prílohy III smernice (rozsudok zo 7. novembra 2007, Nemecko/Komisia, už citovaný, bod 79).

53 Pokiaľ ide konkrétnejšie o vykonanie smernice, z článku 9 ods. 1 a 3, ako aj z článku 11 ods. 2 smernice jednoznačne vyplýva, že členský štát je jediný oprávnený jednak vypracovať národný alokačný plán, ktorým chce dosiahnuť ciele stanovené smernicou, pokiaľ ide o emisie skleníkových plynov, a ktorý oznámi Komisii, a jednak prijať konečné rozhodnutia stanovujúce celkové množstvo kvót, ktoré pridelí na každé päťročné obdobie a rozdelenie tohto množstva medzi hospodárske subjekty. Pri výkone týchto právomocí teda členský štát disponuje určitou mierou voľnosti pri výbere opatrení, ktoré považuje za najvhodnejšie na dosiahnutie výsledku stanoveného uvedenou smernicou v osobitnom kontexte vnútroštátneho trhu s energiou (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. novembra 2007, Nemecko/Komisia, už citovaný, bod 80).

54 Komisia má naopak právomoc kontroly národného alokačného plánu na základe článku 9 ods. 3 smernice. Komisia je tak oprávnená overiť súlad národného alokačného plánu oznámeného členským štátom s kritériami uvedenými v prílohe III a ustanoveniami článku 10 smernice a zamietnuť tento plán odôvodneným rozhodnutím z dôvodu nezlučiteľnosti s týmito kritériami a týmito ustanoveniami. Z článku 9 ods. 3 smernice takisto vyplýva, že v prípade zamietnutia národného alokačného plánu členský štát môže prijať rozhodnutie na základe jej článku 11 ods. 2 len v prípade, ak sú zmeny plánu, ktoré navrhol členský štát v dôsledku zamietnutia, prijaté Komisiou (pozri v tejto súvislosti bod 92 nižšie).

55 Pri výkone svojej právomoci kontroly národného alokačného plánu má Komisia určitú mieru voľnej úvahy, ak z tejto kontroly vyplýva potreba vykonať vlastné komplexné hospodárske a ekologické hodnotenia vzhľadom na všeobecný cieľ znižovania emisií skleníkových plynov prostredníctvom ekonomicky účinného a výkonného systému obchodovania s emisnými kvótami (článok 1 a odôvodnenie č. 5 smernice). Z toho vyplýva, že súd Spoločenstva v rámci svojho preskúmania zákonnosti v tejto súvislosti vykonáva úplné preskúmanie toho, či Komisia správne uplatnila relevantné právne pravidlá. Naproti tomu Súd prvého stupňa nemôže nahradiť Komisiu, ak Komisia musí v tomto kontexte vykonať komplexné hospodárske a ekologické posúdenia. Vzhľadom na to sa Súd prvého stupňa musí obmedziť na overenie toho, či v súvislosti s predmetným opatrením nedošlo k zjavnej nesprávnosti alebo zneužitiu právomoci, či príslušný orgán zjavne neprekročil mieru svojej voľnej úvahy a či procesné záruky, ktoré sú v tomto kontexte osobitne významné, boli úplne dodržané (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. novembra 2007, Nemecko/Komisia, už citovaný, body 80 a 81; pozri tiež v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 11. septembra 2002, Pfizer Animal Health/Rada, T-13/99, Zb. s. II-3305, body 166 a 171, a Alpharma/Rada, T-70/99, Zb. s. II-3495, body 177 a 182, a z 21. októbra 2003, Solvay Pharmaceuticals/Rada, T-392/02, Zb. s. II-4555, body 126 a 188).

— O výkone právomocí Komisie v predmetnom prípade

56 V predmetnom prípade Estónska republika vytýka Komisii, že prekročila svoje právomoci vyplývajúce z článku 9 ods. 1 a 3, ako aj článku 11 ods. 2 smernice tým, že

prijala napadnuté rozhodnutie. Keďže cieľom tejto argumentácie je preukázať, že Komisia nesprávne uplatnila relevantné ustanovenia, Súd prvého stupňa musí vykonať úplné preskúmanie, pokiaľ ide o túto právnu otázku. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že miera voľnej úvahy, ktorú má Estónska republika na vykonanie smernice a miera voľnej úvahy, ktorú má Komisia v rozsahu, v akom jej kontrola zákonnosti národného alokačného plánu, implikuje, že musí vykonať svoje vlastné komplexné hospodárske a ekologické hodnotenia, sú relevantné iba na účely určenia rozsahu kontroly spôsobu, akým každý orgán použil svoje vlastné právomoci Súdom prvého stupňa, ale nemôžu spôsobovať zmenu rozdelenia právomocí medzi týmito orgánmi.

57 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v odôvodnení č. 13, ako aj v článku 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatuje, že časť celkového množstva kvót, ktoré chce Estónska republika prideliť, teda 11,657987 milióna ton ekvivalentu CO_2 za rok, je nezlučiteľná s kritériami č. 1 až 3 prílohy III. Navyše časť celkového množstva kvót zodpovedajúca dodatočným emisiám zo spaľovacích zariadení nezaradených do národného alokačného plánu zostaveného pre prvú fázu, ohodnotená na 0,313883 milióna ton ekvivalentu CO_2 za rok, je takisto nezlučiteľná s uvedenými kritériami.

58 Súčasne s tým Komisia uvádza v článku 2 ods. 1 napadnutého rozhodnutia, že nebudú vznesené námietky proti národnému alokačnému plánu pod podmienkou, že celkové množstvo kvót, ktoré majú byť pridelené na účely systému Spoločenstva, sa zníži o 11,657987 milióna ton ekvivalentu CO_2 za rok. V súlade s tým istým ustanovením celkové množstvo kvót takto navrhované Komisiou musí byť ešte ďalej znížené o ekvivalent prípadného existujúceho rozdielu medzi kvótami pridelenými zariadeniu uvedenému v predchádzajúcom bode a sumou 0,313883 milióna ton ekvivalentu CO_2, vyčlenenou ako rezerva každý rok pre toto zariadenie. Napokon v článku 3 ods. 1 napadnutého rozhodnutia Komisia uvádza, že celková ročná priemerná suma kvót 12,717058 milióna ton ekvivalentu CO_2, znížená o „rezervu“, ktorú Estónska republika chce vytvoriť a ekvivalent prípadného existujúceho rozdielu medzi kvótami pridelenými vyššie uvedenému zariadeniu a sumou 0,313883 milióna ton ekvivalentu CO_2, vyčlenenou ako rezerva každý rok pre toto zariadenie, nesmie byť prekročená.

59 Vo svojich vyjadreniach Komisia pred Súdom prvého stupňa tvrdí, že vylúčenie množstva vyššie uvedených kvót znamená, že Estónskej republike určila vonkajšiu hranicu alebo „hornú hranicu“ a nie stanovenie celkového množstva kvót, ktoré Estónska republika môže prideliť.

60 Je však potrebné konštatovať, že Komisia tým, že stanovila konkrétne množstvo kvót, ktorého akékoľvek prekročenie sa považuje za nezlučiteľné s kritériami stanovenými smernicou, a tým, že zamietla národný plán Estónskej republiky v rozsahu, v akom celkové množstvo kvót, ktoré sa tam navrhuje, presahuje túto hranicu, prekročila hranicu kontrolnej právomoci, ktorej výkon jej prináleží na základe článku 9 ods. 1 a 3, ako aj článku 11 ods. 2 smernice.

61 V tejto súvislosti je nesporné, že Komisia má právomoc v súlade s článkom 9 ods. 3 smernice kontrolovať národný plán vypracovaný členským štátom podľa článku 9 ods. 1 smernice a zamietnuť ho v prípade, že dôjde k záveru, podľa ktorého je tento plán nezlučiteľný s kritériami uvedenými v prílohe III alebo s ustanoveniami článku 10 smernice.

62 Komisia navyše tým, že vykonala takúto kontrolu a odôvodnila takéto rozhodnutie o zamietnutí, oprávnene môže vyjadriť špecifickú kritiku, pokiaľ ide o konštatované nezlučiteľnosti a, ak to považuje za potrebné, môže formulovať nezáväzné návrhy alebo odporúčania, ktorých cieľom je umožniť členskému štátu, aby zmenil svoj plán spôsobom, ktorý podľa Komisie zabezpečí jeho zlučiteľnosť s uvedenými kritériami a ustanoveniami.

63 V rámci jej posúdenia otázky, či národné alokačné plány rôznych členských štátov sú zlučiteľné s kritériami prílohy III, je možné, aby si Komisia zvolila spoločný bod porovnania. Na tieto účely môže najmä vypracovať svoj vlastný ekonomický a ekologický model. Komisia pri vypracúvaní a používaní takéhoto modelu má v súlade s judikatúrou uvedenou v bode 55 vyššie mieru voľnej úvahy, takže proti

používaniu takéhoto spoločného referenčného bodu v rozhodnutí o zamietnutí národného plánu je možné namietať len z dôvodu, že by pri ňom došlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu.

64 Na druhej strane Komisia tým, že stanovila vo výroku rozhodnutia zamietajúceho národný alokačný plán osobitnú hranicu, vypočítanú na základe svojho vlastného ekonomického modelu a vlastného výberu údajov, na celkové množstvo kvót, ktoré má členský štát právo stanoviť, v praxi nahrádza členský štát pri stanovení tohto celkového množstva. Takéto ustanovenie totiž môže prinútiť členský štát, aby zmenil svoj národný alokačný plán tak, aby celkové množstvo kvót zodpovedalo presne hranici uvedenej Komisiou v rozhodnutí o zamietnutí. V takom prípade je členský štát povinný stanoviť celkové množstvo rovnaké alebo nižšie, ako je hranica určená Komisiou, lebo inak sa ocitne v situácii, že nemôže prijať rozhodnutie v súlade s článkom 11 ods. 2 smernice.

65 Takéto rozhodnutie o zamietnutí zbavuje článok 11 ods. 2 smernice potrebného účinku, keďže toto ustanovenie stanovuje, že prináleží členskému štátu a nie Komisii, aby rozhodol o celkovom množstve kvót, ktoré pridelí. Toto konštatovanie je obzvlášť relevantné v prípade, akým je tento, keď špecifická hranica takto stanovená Komisiou, teda 12,717058 milióna ton ekvivalentu CO_2 za rok, zodpovedá len 52,2 % celkového množstva kvót, ktoré Estónska republika chcela prideliť vo svojom národnom alokačnom pláne.

66 Iste, Estónska republika stále môže v rámci rozhodnutia, ktoré má prijať v súlade s článkom 11 ods. 2 smernice, stanoviť celkové množstvo kvót, ktoré majú byť pridelené na úrovni ešte nižšej ako celkové množstvo kvót, ktoré Komisia považuje za zlučiteľné so smernicou. Keďže však Komisia stanovila drastické zníženie celkového množstva kvót, ktoré Estónska republika plánuje prideliť, je nemysliteľné, za okolností vo veci samej, aby Estónska republika stanovila celkové množstvo kvót, ktoré majú byť pridelené, na úrovni odlišnej od hranice stanovenej Komisiou v napadnutom rozhodnutí. Takto teda v skutočnosti Komisia nepriamo stanovila celkové množstvo kvót, ktoré majú byť pridelené, namiesto Estónskej republiky.

67 Okrem toho je potrebné konštatovať, že odôvodnenie Komisie v napadnutom rozhodnutí na vysvetlenie, na akom základe bola vypočítaná stanovená hranica, potvrdzuje, že Komisia sa neobmedzila na kontrolu zákonnosti národného alokačného plánu oznámeného Estónskou republikou, ale že účinne nahradila svojou vlastnou analýzou analýzu vykonanú Estónskou republikou.

68 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že vypracovanie národného alokačného plánu, upraveného tak, aby dosiahol ciele smernice a rešpektoval kritériá uvedené v prílohe III, osobitne kritériá č. 1 až 3, vedie členský štát k tomu, aby vykonal viaceré komplexné hospodárske a ekologické hodnotenia, najmä pokiaľ ide o politiky a konkrétne opatrenia, ktoré sa majú prijať na vnútroštátnej úrovni na účely dosiahnutia uvedených cieľov, ale takisto pokiaľ ide o opatrenia, ktoré musia byť uplatňované hospodárskymi subjektmi. Tieto posúdenia sú okrem toho v zásade posúdeniami budúceho vývoja, keďže členský štát musí predpokladať vývoj emisií na svojom území počas viacerých rokov vopred, a to na základe údajov disponibilných v čase schvaľovania jeho národného alokačného plánu.

69 Zo samotnej povahy takejto činnosti vyplýva, že členský štát je povinný urobiť voľbu v prvom rade, pokiaľ ide o politiku a opatrenia, ktoré majú byť prijaté, a v druhom rade, pokiaľ ide o metódu, ktorá sa má použiť, a údaje, na základe ktorých sa vykoná analýza predpovede vývoja predmetných emisií. Už z povahy veci samotnej nie sú takéto rozhodnutia ani absolútne správne, ani nesprávne, keďže je možné oprávnene použiť viacero rôznych metód a údajov. Komisia tak pri kontrole tejto voľby členského štátu musí rešpektovať mieru voľnej úvahy priznanú členskému štátu a v prípade, že členský štát vychádza z údajov a parametrov analýzy, ktoré sú dôveryhodné a postačujúce vzhľadom na kritériá prílohy III, nemôže zamietnuť jeho národný alokačný plán. Na druhej strane prináleží Komisii, aby najmä preverila dôveryhodnosť a koherentnosť všetkých aspektov plánu vypracovaného členským štátom, ako aj skontrolovala, či tieto prvky predstavujú celok prvkov, ktoré musia byť zohľadnené pri posudzovaní komplexnej situácie a či sú takej povahy, že potvrdzujú závery, ktoré sú z nich vyvodené.

70 Práve vzhľadom na tieto pripomienky je potrebné skúmať konkrétne prvky národného alokačného plánu Estónskej republiky, ktoré Komisia kritizuje v napadnutom rozhodnutí.

— O výbere údajov týkajúcich sa emisií, ktoré sa majú použiť ako východiskový bod na účely predpokladov na obdobie rokov 2008 až 2012

71 Najprv je potrebné pripomenúť, že v odôvodnení č. 4 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že kritérium č. 1 prílohy III bolo relevantné v tomto kontexte, keďže stanovuje, že celkové množstvo kvót, ktoré majú byť pridelené, nesmie prekročiť to, čo je potrebné pravdepodobne na striktné použitie ostatných kritérií tejto prílohy. V tejto súvislosti treba konštatovať, že Komisia sama definovala pojem striktného uplatnenia kritérií prílohy III v bode 18 svojho oznámenia zo 7. januára 2004 (pozri bod 45 vyššie), keď uviedla, že na to, aby členský štát dodržal túto požiadavku, nesmie prideliť viac kvót, ako je potrebné vzhľadom na najprísnejšie zo záväzných kritérií, teda kritériá č. 1 až 5 prílohy III. Z napadnutého rozhodnutia teda vyplýva, že Komisia sa domnievala, ako už potvrdila okrem iného na pojednávaní, že estónsky národný alokačný plán bol nezlučiteľný s kritériom č. 1 prílohy III nie sám osebe, ale preto, že navrhované celkové množstvo kvót sa neobmedzovalo na to, čo je potrebné vzhľadom na kritériá č. 2 a 3 prílohy III.

72 Ďalej, z odôvodnení č. 5 až 7 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia uplatnila kritérium č. 2 uvedené v prílohe III tým, že za východiskový bod na základe existujúcich emisií skleníkových plynov sama stanovila údaje týkajúce sa emisií za rok 2005 namiesto toho, aby považovala za východiskový bod údaje použité Estónskou republikou v jej národnom alokačnom pláne a skontrolovala ich zákonnosť tak, že najmä preverí, či Estónska republika neprekročila svoju mieru voľnej úvahy na vykonanie smernice.

73 Iste, správne uplatnenie kritéria č. 2 prílohy III oprávňuje Komisiu, aby preverila zlučiteľnosť celkového množstva kvót, ktoré majú byť pridelené s „hodnoteniami skutočného… pokroku smerom k plneniu príspevkov členských štátov k záväzku spoločenstva prijatého podľa rozhodnutia [č. 280/2004/ES]“. Komisia však v odôvodnení č. 5 napadnutého rozhodnutia uviedla, že posledné hodnotenie pred prijatím napadnutého rozhodnutia podľa nariadenia [rozhodnutia — *neoficiálny preklad*] Európskeho parlamentu a Rady č. 280/2004/ES z 11. februára 2004 o mechanizme sledovania emisií skleníkových plynov v spoločenstve a uplatňovania Kjótskeho protokolu (Ú. v. EÚ L 49, s. 1; Mim. vyd. 15/008, s. 57) bolo vykonané na základe údajov oznámených estónskymi zariadeniami za rok 2005 z dôvodu, že tieto údaje boli najspoľahlivejšie a najpresnejšie, aké mohla použiť. Navyše, podľa odôvodnenia č. 6 napadnutého rozhodnutia, hoci si niekoľko členských štátov, vrátane Estónskej republiky, zvolilo za východiskový bod svojich predpokladov strednú hodnotu emisných údajov z roku 2005 overených nezávislým spôsobom a odhadov emisií

poskytnutých týmito členskými štátmi na ďalšie roky, aby znížili vplyv mimoriadnych udalostí, ku ktorým došlo v priebehu daného roka, Komisia zamietla tento prístup s tým, že účinky zvláštnych faktorov, ako meteorologické podmienky, sa všeobecne vzájomne kompenzujú v priebehu jedného roka a že nemá k dispozícii dôkazy, ktoré by ukazovali, že overené emisné údaje z roka 2005 nie je možné považovať za reprezentatívne.

74 Právomoc Komisie kontrolovať zlučiteľnosť národného alokačného plánu s vyššie uvedenými hodnoteniami ju neoprávňuje domnievať sa, že používanie údajov odlišných od tých, ktoré boli použité v rámci týchto posúdení na účely uvedeného plánu, spôsobuje nezlučiteľnosť plánu s kritériom č. 2 prílohy III, iba že by členský štát nemohol odôvodniť takéto používanie. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v odôvodneniach č. 5 až 7 napadnutého rozhodnutia Komisia zamietla tvrdenia Estónskej republiky vo fáze správneho konania na podporu údajov použitých v jej národnom alokačnom pláne, najmä z dôvodu, že tieto posledné uvedené boli „menej spoľahlivé“ ako tie, ktoré boli použité pri poslednom hodnotení, a že neexistujú „dostatočné dôvody, pokiaľ ide o Estónsko, na prispôsobenie nezávisle overených emisných údajov za rok 2005“. Domnievala sa, že nebolo možné vylúčiť nadhodnotenie emisií Estónskou republikou, a poukazovala na nebezpečenstvo, že údaje oznámené Estónskou republikou „nie sú naozaj reprezentatívnym vyjadrením skutočných emisií“.

75 Komisia sa tým, že zamietla národný alokačný plán oznámený Estónskou republikou na základe takéhoto odôvodnenia, ktoré spočíva v podstate len v odvolávaní sa na existenciu pochybností, pokiaľ ide o spoľahlivosť údajov použitých Estónskou republikou, dopustila nesprávneho právneho posúdenia. Ako aj bolo uvedené v bodoch 53 až 55 vyššie, prináleží jej preveriť zákonnosť národného alokačného plánu tak, že pritom dodrží mieru voľnej úvahy poskytnutú členskému štátu na vykonanie smernice v rámci vypracovania uvedeného plánu. Komisia zamietnutím estónskeho plánu z dôvodu, že údaje použité na tento účel neboli podľa nej najlepšími, aké boli k dispozícii, a že teda existovalo riziko nadhodnotenia emisií Estónskou republikou, pričom však nič nenaznačovalo, že by údaje, z ktorých vychádzala, nemohli byť považované za reprezentatívne, porušila uvedenú mieru voľnej úvahy. Existencia

takejto miery voľnej úvahy totiž implikuje nevyhnutne, že členský štát si mohol oprávnene vybrať rôzne údaje ako východiskový bod pre svoje predpoklady. Prístup Komisie, spočívajúci v domnievaní sa, že iba údaje použité samotnou Komisiou môžu byť použité na účely vypracovania národného alokačného plánu, však zbavuje členské štáty akejkoľvek miery voľnej úvahy v tejto súvislosti. Komisia tým, že prijala takýto prístup, porušila to, že jej prináleží kontrolovať výber údajov zo strany členského štátu na účely vypracovania svojho národného plánu, a nie vykonať sama výber, pokiaľ ide o údaje, ktoré sa majú použiť a vyjadriť sa len k prípadným námietkam členských štátov proti takémuto výberu.

76 V každom prípade zo spisu vyplýva, že údaje použité Komisiou neboli nevyhnutne najreprezentatívnejšie, a teda ani najspoľahlivejšie, pokiaľ ide o emisie Estónskej republiky. V tejto súvislosti treba uviesť, že odôvodnenia uvádzané Komisiou na odmietnutie prístupu niektorých členských štátov, ktorý je uvedený v odôvodnení č. 6 napadnutého rozhodnutia, nemožno uznať, aspoň pokiaľ ide o konkrétny prípad Estónskej republiky. V prvom rade z prílohy 4 národného alokačného plánu vyplýva, že Komisiou použitý rok 2005 nebol reprezentatívnym rokom, pokiaľ ide o Estónsku republiku. Emisie v tom roku boli totiž zjavne nižšie, ako je referenčná hodnota, pokiaľ ide o elektrocentrály a priemyselné zariadenia, vypočítaná na základe troch rokov, keď emisie boli najvyššie medzi rokmi 2000 a 2005, a pokiaľ ide o zariadenia na výrobu tepla, na základe troch rokov, keď emisie boli najvyššie medzi rokmi 1995 a 2005, a to napriek každoročnému podstatnému rastu hrubého domáceho produktu (HDP) od roku 2000 do roku 2005. V druhom rade Komisia, ktorej položil v tejto súvislosti Súd prvého stupňa na pojednávaní otázky, neuviedla žiadny prvok, ktorý by mohol podporiť jej vlastnú teóriu, podľa ktorej účinky rôznych zohľadnených faktorov, ako napríklad meteorologické podmienky, sa všeobecne vzájomne kompenzujú v priebehu jedného roka.

77 Z toho vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia v napadnutom rozhodnutí, nielenže údaje, ktoré použila, nemali najväčšiu výpovednú hodnotu, a teda neboli ani najspoľahlivejšie, pokiaľ ide o emisie Estónskej republiky, ale takisto mala k dispozícii určitý počet prvkov, ktoré implikovali prinajmenšom v prípade Estónskej republiky, že výber údajov z roka 2005 ako východiskového bodu na účely jej výpočtov, znamenal riziko skreslenia týchto výpočtov.

— O výbere metód používaných na účely predpokladov vývoja emisií medzi referenčným obdobím a obdobím rokov 2008 až 2012

78 V odôvodnení č. 8 a nasl. napadnutého rozhodnutia Komisia skúmala zlučiteľnosť národného alokačného plánu s kritériom č. 3 prílohy III, podľa ktorého množstvo kvót, ktoré sa majú prideliť, musí byť „v súlade s potenciálom, vrátane technického potenciálu, činností, na ktoré sa vzťahuje tento systém na znižovanie emisií“. Na tieto účely Komisia rozhodla, že použije údaje pochádzajúce z modelu Primes, vypracovaného expertom z Národnej technickej univerzity v Aténach, z dôvodu, že „predstavovali najpresnejšie a najspoľahlivejšie odhady tak rastu HDP ako aj zlepšenia intenzity oxidu uhlíka“ na posúdenie vývoja emisií medzi referenčným obdobím a obdobím rokov 2008 až 2012, ako aj počas tohto posledného uvedeného obdobia. V napadnutom rozhodnutí Komisia totiž založila svoje predpoklady týkajúce sa tohto vývoja na overených údajoch pre emisie za rok 2005, ako boli prispôsobené na uplatnenie dvoch koeficientov, ktoré odzrkadľujú jej odhad miery rastu HDP v priebehu rokov 2005 až 2010 a pravdepodobnej miery zlepšenia intenzity oxidu uhlíka na jednotku HDP v priebehu toho istého obdobia.

79 V tejto súvislosti je potrebné znovu pripomenúť, že členské štáty majú určitú mieru voľnej úvahy na rozhodnutie o metóde, ktorú použijú na vypracovanie svojho alokačného plánu kvót. Komisia tým, že sa rozhodla použiť údaje pochádzajúce z modelu Primes z dôvodu ich údajnej lepšej dôveryhodnosti oproti iným údajom, ale bez toho, aby preukázala nedostatočnosť metódy použitej Estónskou republikou na výpočet údajov použitých na účely svojho národného alokačného plánu, porušila túto mieru voľnej úvahy.

80 Konkrétne, Komisia sama na pojednávaní výslovne priznala, že nie je oprávnená nahradiť svojím vlastným posúdením aspektov týkajúcich sa výberu politík posúdenie vykonané členským štátom na účely vypracovania svojho národného alokačného plánu, ani vykonávať okrajovú kontrolu vo vzťahu k takémuto výberu. Komisia však uviedla, že takýto politický výber môže byť zohľadnený v rámci jej posudzovania národného alokačného plánu iba v rozsahu, v akom bol zakotvený v legislatívnych nástrojoch pred rokom 2004 a bol jej oznámený, aby mohla vziať tieto nástroje na vedomie pri vypracúvaní svojho vlastného ekonomického modelu.

81 Treba však poznamenať, že Komisia neuviedla žiadny dokument ani právne pravidlo, ktoré by mohlo odôvodniť takéto obmedzenie zohľadnenia zo strany členského štátu jeho národnej energetickej politiky na účely vypracovania svojho národného alokačného plánu. Naopak, prináleží členskému štátu, aby vypracoval národný alokačný plán v súlade s článkom 9 ods. 1 smernice, a teda určil aspekty jeho národnej energetickej politiky, ktoré je potrebné zohľadniť. Z bodu 3 národného alokačného plánu Estónskej republiky, pripojeného k žalobe, vyplýva, že tento členský štát zdôraznil strategickú povahu svojich rezerv bitúmenových bridlíc, ako aj ťažkosti, pokiaľ ide o bezpečnosť zásobovania, ktoré by mohli vyplynúť z podstatného zvýšenia používania zemného plynu, pričom najmä uviedol, že jeho dovoz zemného plynu pochádza z jedinej krajiny vývozu, a to z Ruska.

82 Komisia pri uplatnení modelu Primes, založeného v podstate na ekonomických a ekologických parametroch, takto v predmetnom prípade abstrahovala od prípadnej relevantnosti tohto aspektu geostrategickej povahy, hoci ho Estónska republika výslovne zakomponovala do svojho národného alokačného plánu, a Komisia tým teda porušila hranice svojej vlastnej kontrolnej právomoci.

83 V každom prípade, pokiaľ ide v prvom rade o mieru vývoja HDP v priebehu rokov 2005 až 2010, zo spisu vyplýva, že údaje týkajúce sa rastu HDP, použité Komisiou v napadnutom rozhodnutí na určenie hornej hranice emisií pre Estónsko na obdobie rokov 2008 až 2012, neboli tými najlepšie dostupnými v okamihu prijatia napadnutého rozhodnutia. Estónska republika vo svojom národnom alokačnom pláne použila predpoklad rastu 9,6 % na rok 2006, založený na posledných údajoch, ktoré malo k dispozícii estónske ministerstvo financií. Predpokladala mieru rastu, ktorá bola mierne znížená, od 7,4 do 8,4 %, na každý zo štyroch nasledujúcich rokov.

84 Komisia v napadnutom rozhodnutí uvádza v poznámke pod čiarou č. 24, že podľa údajov uverejnených v roku 2005 v dokumente nazvanom „European Energy and Transport Trends“ sa predpokladal ročný rast 5,1839 % v prípade Estónska počas rokov 2005 až 2010. Zo spisu a konkrétnejšie zo znenia dokumentu nazvaného „Tableau Primes, Estonie: faible restriction des émissions de carbone/pas de captage et de stockage du CO_2“ pripojeného k žalobe v spojení s poznámkou pod čiarou č. 24 napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že táto miera 5,1839 % vyplýva z jednoduchého aritmetického výpočtu vykonaného na základe údajov týkajúcich sa HDP Estónskej republiky použitých takisto v modeli Primes, teda 8 miliárd eur v roku 2005 a 10,3 miliardy eur v roku 2010. Komisia však v tej istej poznámke pod čiarou vysvetľuje, že na zohľadnenie novších údajov, o ktorých sa dozvedela, sa rozhodla nahradiť hodnotu

stanovenú na rast HDP v dokumente nazvanom „European Energy and Transport Trends“ inými ekonomickými predpokladmi, uverejnenými v novembri 2006 v dokumente nazvanom „Economic Forecasts Autumn 2006“, ale len pre roky, ku ktorým boli tieto novšie predpoklady k dispozícii. Použila teda tieto posledné uvedené údaje na roky 2006 až 2008, ale pokračovala v používaní na roky 2009 a 2010 miery rastu vypočítanej na základe údajov uvedených v dokumente nazvanom „European Energy and Transport Trends“ z roku 2005.

85 Treba konštatovať, že Komisia takto nepoužila najlepšie disponibilné údaje, pokiaľ ide o predpoklady rastu HDP Estónskej republiky na roky 2009 a 2010 a že ani dostatočne neodôvodnila zamietnutie predpokladov uvádzaných Estónskou republikou na tieto dva roky. Predpoklady Estónskej republiky v jej národnom alokačnom pláne sú totiž na jednej strane založené na základných údajoch, ktoré sú aktuálnejšie ako tie, ktoré boli použité v dokumente nazvanom „European Energy and Transport Trends“, a na druhej strane novšie ako tie, ktoré pochádzajú z dokumentu nazvaného „Economic Forecasts Autumn 2006“ a ktoré Komisia sama použila na roky 2006 až 2008 z dôvodu, že boli spoľahlivejšie. Za týchto okolností stanovisko Komisie, podľa ktorého použila najlepšie dostupné údaje na roky 2009 a 2010 tým, že odmietla predpoklady Estónskej republiky a použila namiesto nich tie z dokumentu nazvaného „European Energy and Transport Trends“, nie je dôveryhodné.

86 Pokiaľ ide v druhom rade o výpočet miery zlepšenia intenzity emisií oxidu uhlíka na jednotku HDP, je nesporné, že Komisia vychádzala priamo z údajov vyplývajúcich z modelu Primes, teda 1 945,3 ton emisií CO_2 na milión eur HDP v roku 2005 a 1 346,3 ton emisií CO_2 na milión eur HDP v roku 2010. Ako však aj Komisia uznala na pojednávaní, ak sa ukáže, že jeden z údajov zohľadnených pri výpočtoch vykonaných v rámci vypracovania modelu Primes je nesprávny, ako je to v predmetnom prípade, pokiaľ ide o mieru rastu HDP Estónskej republiky (pozri body 84 a 85 vyššie), ostatné údaje uvedené v poslednej verzii tohto modelu sú nevyhnutne tiež skreslené. Posledné uvedené údaje sú totiž založené na predpoklade rastu HDP, ktorý nebol najpresnejším, aký bol k dispozícii v čase vypracovania modelu. Ako Komisia takisto pripustila na

pojednávaní, za takýchto okolností je potrebné znovu vypočítať všetky predpoklady, ktoré vyplývajú z tohto modelu, pričom sa použijú aktualizované odhady miery rastu HDP. Keďže Komisia tak neurobila, údaje, ktoré použila v napadnutom rozhodnutí, nemôžu byť považované za tie, ktoré sú najlepšie dostupné.

— O ostatných dôvodoch uvádzaných Komisiou na odôvodnenie toho, že zamietla národný alokačný plán

87 Ďalej je potrebné odpovedať na tvrdenie Komisie, podľa ktorého používanie údajov za rok 2005 a modelu Primes bolo odôvodnené potrebou posúdiť každý národný alokačný plán odkazom na tie isté údaje a parametre analýzy, aby boli dodržané požiadavky zásady rovnosti zaobchádzania.

88 Toto tvrdenie nemožno uznať. Odvolávanie sa na túto zásadu totiž nemôže zmeniť rozdelenie právomocí medzi Komisiu a členské štáty stanovené smernicou, podľa ktorej majú členské štáty právomoc vypracovať národný alokačný plán a prijať konečné rozhodnutie o celkovom množstve kvót, ktoré majú byť pridelené.

89 Navyše, ako uvádza správne Estónska republika, Komisia môže zabezpečiť rovnosť zaobchádzania s členskými štátmi primerane tak, že preskúma plán predložený každým z nich s tým istým stupňom pozornosti. Iste, ako to bolo pripomenuté v bode 63 vyššie, Komisia má právo vypracovať svoj vlastný ekonomický a ekologický model založený na údajoch, ktoré si vyberie a použiť ho ako porovnávací bod na preverenie, či národný alokačný plán každého členského štátu je zlučiteľný s kritériami prílohy III. Na účely vypracovania takéhoto modelu má Komisia v súlade s judikatúrou uvedenou v bode 55 vyššie mieru voľnej úvahy.

90 Komisia však nemá právo nahradiť analýzou, ktorá vyplýva z uplatnenia jej vlastného modelu, posúdenie vykonané členským štátom v jeho národnom alokačnom pláne, ani ho zamietnuť z dôvodu, že existoval rozdiel medzi týmto posúdením a jeho vlastnou analýzou. Ak by totiž Komisia mala právomoc uprednostniť svoju vlastnú analýzu, článok 9 ods. 1 a článok 11 ods. 2 smernice, ktoré zverujú členským štátom právomoci vypracovať národný alokačný plán kvót a následne rozhodnúť o celkovom množstve kvót, ktoré majú byť pridelené, by stratili zmysel.

91 Na záver je potrebné zamietnuť argumentáciu Komisie, podľa ktorej článok 9 ods. 3 smernice, ktorý jej zveruje kontrolnú právomoc a právomoc zamietnuť národné alokačné plány, by bol zbavený potrebného účinku, keby nemohla prijať rozhodnutie stanovujúce hornú hranicu pre celkové množstvo kvót, ktoré je členský štát oprávnený prideliť.

92 Z vyššie uvedeného a najmä z bodov 62 a 63 vyššie totiž vyplýva, že Komisia môže účinne kontrolovať národný alokačný plán a zamietnuť ho podľa potreby bez toho, aby stanovila takúto hornú hranicu. Navyše tvrdenie, podľa ktorého ustanovenia smernice môžu viesť k blokačnej situácii, keď členský štát a Komisia nedospejú k dohode o celkovom množstve kvót, ktoré majú byť pridelené na základe následných zmien národného plánu prezentovaných členským štátom, nemožno uznať. Na jednej strane neprináleží Súdu prvého stupňa, aby vyriešil tento potenciálny problém v rámci tohto sporu, ak takýto problém nenastal. Na druhej strane, keby tento problém mal byť vyriešený s cieľom vyhnúť sa situácii trvalého blokovania, je nemysliteľné vyriešiť ho tak, že sa uprednostní stanovisko Komisie pred stanoviskom členského štátu, keďže, ako vyplýva z bodu 54 vyššie, Komisia má kontrolnú právomoc a právomoc zamietnuť a členský štát má právomoc tak predložiť národný plán, ako aj rozhodnúť v konečnom dôsledku o pridelení kvót.

93 Napokon článok 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia obsahuje takisto konštatovanie, podľa ktorého zaradenie dodatočných emisií konkrétneho zariadenia vo výške 0,313883 milióna ton ekvivalentu CO_2 za rok je takisto nezlučiteľné s kritériami č. 1 až 3 prílohy III. Na základe úvah uvedených vyššie je potrebné takisto zrušiť napadnuté rozhodnutie, pokiaľ ide o toto konštatovanie, keďže Komisia sa neobmedzila na vysvetlenie dôvodov, ktoré ju viedli k záveru o tejto nezlučiteľnosti, ale nariadila

vylúčenie predmetnej sumy z celkového množstva kvót, najmä v článku 2 ods. 1 a v článku 3 ods. 1 napadnutého rozhodnutia.

94 Z vyššie uvedeného ako celku vyplýva, že článok 1 ods. 1, článok 2 ods. 1 a článok 3 ods. 1 napadnutého rozhodnutia musia byť zrušené. Z týchto dôvodov nie je potrebné skúmať druhý, tretí a piaty dôvod uvádzaný Estónskou republikou, keďže smerujú proti tým istým ustanoveniam.

O štvrtom dôvode založenom na porušení zásady riadnej správy vecí verejných

Tvrdenia účastníkov konania

95 Estónska republika tvrdí, že podľa zásady riadnej správy vecí verejných sú inštitúcie Spoločenstva povinné plniť svoje funkcie starostlivo a nestranne. Podľa nej sa táto zásada musí uplatňovať nielen na ich vzťahy s jednotlivcami, ale tiež na ich vzťahy s členskými štátmi. Komisia v predmetnom prípade nezohľadnila všetky skutkové okolnosti a informácie, ktoré jej boli poskytnuté, a teda nedokázala dostatočnú pozornosť pri prijímaní napadnutého rozhodnutia.

96 Estónska republika konkrétne vytýka Komisii, že sa domnievala v článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia, že jej národný alokačný plán kvót je nezlučiteľný s kritériom č. 3 prílohy III z dôvodu nezaradenia do celkového množstva kvót, ktoré majú byť pridelené, „rezervy“ kvót ňou zriadenej v súlade s článkom 3 ods. 1 a 2 rozhodnutia Komisie 2006/780/ES z 13. novembra 2006 o zabránení dvojitému započítaniu znižovania emisií skleníkových plynov v rámci systému obchodovania s emisiami v Spoločenstve pri projektových aktivitách Kjótskeho protokolu v zmysle smernice (Ú. v. EÚ L 316, s. 12). Toto konštatovanie Komisie je nepresné, keďže z pozorného

preskúmania alokačného plánu kvót a najmä z jeho prílohy 1 a 3 vyplýva, že Estónska republika naozaj zaradila do celkového množstva kvót rezervu kvót stanovenú v súlade s článkom 3 ods. 1 rozhodnutia 2006/780.

97 Komisia poznamenáva, že informácia predložená Estónskou republikou v jej národnom alokačnom pláne, najmä v prílohách 1 a 3 tohto plánu, týkajúca sa zaradenia „rezervy" do celkového množstva emisných kvót, nebola dostatočne jasná a že bola dokonca rozporuplná. Navyše služby Komisie spočítali všetky množstvá emisií zariadení plánované na druhé obchodné obdobie, uvedené v prílohe I estónskeho alokačného plánu kvót. Tento výpočet neumožnil dospieť k záveru, že „rezerva" bola zohľadnená pri určovaní celkového množstva kvót v súlade s článkom 3 ods. 1 alebo 3 rozhodnutia 2006/780.

98 V zostávajúcej časti Komisia odkazuje na tvrdenia predložené ako odpoveď na druhý dôvod uvedený Estónskou republikou.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

99 Treba poznamenať, že medzi záruky poskytnuté právnym poriadkom Spoločenstva v správnych konaniach patrí okrem iného zásada riadnej správy vecí verejných, na ktorú sa viaže povinnosť príslušnej inštitúcie preskúmať so starostlivosťou a nestrannosťou všetky relevantné okolnosti daného prípadu (rozsudky Súdu prvého stupňa z 24. januára 1992, La Cinq/Komisia, T-44/90, Zb. s. II-1, bod 86; z 29. júna 1993, Asia Motor Francúzsko a i./Komisia, T-7/92, Zb. s. II-669, bod 34, a z 20. marca 2002, ABB Asea Brown Boveri/Komisia, T-31/99, Zb. s. II-1881, bod 99).

100 Ďalej je potrebné uviesť, že keďže Estónska republika uvádza v podstate v rámci tohto dôvodu tie isté vady, ako uviedla v rámci svojho druhého dôvodu, spochybňuje stanovenie hornej hranice celkového množstva kvót zo strany Komisie, ktoré majú byť pridelené v článku 1 ods. 1, v článku 2 ods. 1 a v článku 3 ods. 1 napadnutého rozhodnutia. Keďže tieto tri ustanovenia už boli zrušené na základe prvého dôvodu, nie je potrebné rozhodnúť o tejto časti tohto dôvodu.

101 Na druhej strane, v rozsahu, v akom Estónska republika vytýka Komisii, že sa domnievala v článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia, že jej národný alokačný plán kvót je nezlučiteľný s kritériom č. 3 prílohy III z dôvodu nezaradenia „rezervy" kvót ňou zriadenej v súlade s článkom 3 ods. 1 a 2 rozhodnutia 2006/780 do celkového množstva kvót, ktoré majú byť pridelené, bude táto časť dôvodu preskúmaná v nasledujúcich bodoch. Keďže článok 3 rozhodnutia 2006/780 stanovuje v skutočnosti vytvorenie dvoch rozličných rezerv v odsekoch 1 a 2, dve časti rezervy, na ktorú Komisia odkazuje v napadnutom rozhodnutí, sa budú považovať za dve rezervy ďalej v tomto rozsudku.

102 Komisia upresnila svoje stanovisko, pokiaľ ide o túto poslednú uvedenú časť tohto dôvodu na pojednávaní. Vo svojich vyjadreniach tvrdí nielen, že národný alokačný plán bol neurčitý, pokiaľ ide o rezervy stanovené v článku 3 ods. 1 a 2 rozhodnutia 2006/780, ale že okrem toho z jej vlastných výpočtov, založených na prílohách toho istého plánu, vyplývalo, že tieto rezervy neboli zaradené do celkového množstva kvóty stanoveného v uvedenom pláne. Na pojednávaní však na druhej strane upresnila, že v čase vypracovania napadnutého rozhodnutia nebolo jasné, pri čítaní národného alokačného plánu Estónskej republiky a najmä jeho príloh, či vyššie uvedené rezervy už boli zohľadnené na účely výpočtu celkového množstva kvót.

103 Treba konštatovať, že údaje predložené Estónskou republikou v prílohách jej národného alokačného plánu sa zdali byť koherentné a zrozumiteľné a že rezervy kvót zriadené Estónskou republikou v súlade s článkom 3 ods. 1 a 2 rozhodnutia 2006/780 boli zaradené do celkového množstva kvót, ktoré majú byť pridelené podľa národného alokačného plánu, na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia. Konkrétne, zo

znenia prílohy 1 národného alokačného plánu a tabuľky uvedenej na prvej strane jeho prílohy 3 vyplýva, že suma 948 531 ton ekvivalentu CO_2 zodpovedá celkovému množstvu kvót obsiahnutých v rezerve pre zariadenia realizujúce projektové aktivity, pre ktoré už bolo vydané povolenie v súlade s článkom 3 ods. 1 rozhodnutia 2006/780. Z týchto dvoch príloh takisto vyplýva, že množstvo kvót 795 026 ton ekvivalentu CO_2 musí byť kompenzované odobratím kvót niektorým konkrétnym zariadeniam, ktorých emisie budú priamo znížené vďaka predmetným projektom. Z jednoduchého aritmetického výpočtu vykonaného na základe údajov uvedených v týchto istých prílohách vyplýva, že zvyšok rezervy je suma 153 505 ton ekvivalentu CO_2. Z týchto príloh takisto vyplýva, že tieto množstvá kvót by mali byť kompenzované konkrétne znížením kvót zariadeniam, ktoré ešte nie sú identifikované, ale patria do odvetvia výroby tepla, ktorých emisie budú nepriamo znížené vďaka predmetným projektom.

104 Zo znenia prílohy 1 národného alokačného plánu v spojení s tabuľkou uvedenou na druhej strane jeho prílohy 3 tiež vyplýva, že suma 9 194 742 ton ekvivalentu CO_2 predstavuje celkové množstvo kvót zahrnutých v rezerve na zariadenia realizujúce projektové aktivity, na ktoré ešte nebolo vydané povolenie v súlade s článkom 3 ods. 2 rozhodnutia 2006/780. Z vysvetlení poskytnutých na tej istej strane prílohy 3 národného alokačného plánu vyplýva, že množstvá kvót obsiahnuté v tejto rezerve mali byť takisto kompenzované zníženiami emisií v niektorých zatiaľ neidentifikovaných zariadeniach.

105 Je potrebné zdôrazniť, že množstvá kvót zaradené do dvoch vyššie uvedených rezerv sú teda kompenzované zníženiami emisií v niektorých zariadeniach, ktorých skutočné emisie sú však zohľadnené v prílohe 1 národného alokačného plánu na výpočet celkového množstva kvót. Čiže účinok pridelenia týchto kvót na rezervy je úplne neutrálny, pokiaľ ide o celkové množstvo kvót, ktoré majú byť pridelené. Teda, ak množstvá kvót zahrnuté v týchto rezervách nie sú odpočítané z celkového množstva kvót, je potrebné dospieť k záveru, že sú v ňom nevyhnutne zahrnuté.

106 V tejto súvislosti súčet hodnôt uvedených v prílohe 1 národného alokačného plánu zodpovedajúci emisiám každého uvedeného zariadenia je 112 820 158 ton ekvivalentu CO_2. Tento súčet zodpovedá presne súčtu 112 666 653 ton ekvivalentu CO_2 uvedenému v konečnom výpočte na poslednej strane tejto prílohy a predstavuje celkové množstvo kvót stanovených pre zariadenia, ktoré už budú v činnosti počas obdobia rokov 2008 až 2012, až na to, že od neho bolo odpočítané množstvo kvót vo výške 153 505 ton ekvivalentu CO_2. Táto posledná uvedená suma zodpovedá presne časti rezervy zriadenej v súlade s článkom 3 ods. 1 rozhodnutia 2006/780, ktorá má byť kompenzovaná nepriamo v neidentifikovaných zariadeniach.

107 Z príloh národného alokačného plánu nevyplýva, z akých dôvodov Estónska republika usúdila, že je potrebné odpočítať túto sumu z celkového množstva kvót. V tomto rozsahu sa nezdá, že by uvedená časť predmetnej rezervy bola zahrnutá do celkového množstva kvót vypočítaného Estónskou republikou. Prinajmenšom sa národný alokačný plán zdá byť v tejto súvislosti nejednoznačný.

108 Na druhej strane, keďže druhá časť rezervy zriadenej v súlade s článkom 3 ods. 1 rozhodnutia 2006/780, teda množstvo kvót vo výške 795 026 ton ekvivalentu CO_2, ako aj celá rezerva zriadená v súlade s článkom 3 ods. 2 tohto rozhodnutia, neboli odpočítané z celkového množstva kvót, z prvkov v spise vyplýva, že boli oprávnene do neho zahrnuté.

109 Súdu Spoločenstva neprináleží, aby určil presne a s konečnou platnosťou v rámci skúmania tohto dôvodu, založeného na údajnom porušení zásady riadnej správy vecí verejných, v akom rozsahu sú predmetné rezervy naozaj zahrnuté do celkového množstva kvót. V tejto súvislosti súd Spoločenstva musí preveriť, či Komisia skúmala starostlivo a nestranne všetky relevantné prvky predmetného prípadu.

110 V tejto súvislosti z vyššie uvedeného vyplýva, že sa nezdá, že by prvky spisu mohli potvrdiť záver Komisie v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého kvóty obsiahnuté v predmetných rezervách neboli zaradené do celkového množstva kvót, ktoré majú byť pridelené. Navyše Komisia nevysvetlila ani v napadnutom rozhodnutí, ani na Súde prvého stupňa, na akom základe dospela k tomuto záveru, pričom sa len obmedzila na tvrdenie vo vyjadreniach, že jej vlastné výpočty indikovali, že to tak nie je, a na pojednávaní, že nebolo jasné, či predmetné rezervy boli zohľadnené na účely výpočtu celkového množstva kvót. Na pojednávaní Komisia najprv požiadala o povolenie predložiť dokument na Súd prvého stupňa, pričom vysvetlila, že jej vlastné výpočty sú v ňom vysvetlené, ale potom prehodnotila túto žiadosť a uviedla, že tento dokument už nie je relevantný.

111 Keďže neboli poskytnuté presné vysvetlenia nedostatkov obsiahnutých v estónskom národnom alokačnom pláne alebo údajných chýb Estónskej republiky v tomto pláne, Komisia nepreukázala, že výpočty uvedené v estónskom národnom alokačnom pláne sú chybné.

112 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné dospieť k záveru, že Komisia nepreskúmala vhodným spôsobom národný alokačný plán predložený Estónskou republikou, a najmä jeho prílohy 1 a 3, v rámci svojho posúdenia otázky, či rezervy stanovené v článku 3 ods. 1 a 2 rozhodnutia 2006/780 boli zahrnuté do navrhovaného celkového množstva kvót. V dôsledku toho porušila zásadu riadnej správy vecí verejných a tento dôvod je v tomto rozsahu dôvodný.

113 Je teda potrebné zrušiť článok 1 ods. 2 a článok 2 ods. 2 napadnutého rozhodnutia.

Záver

114 Ako vyplýva z bodov 31 až 34 vyššie, zo zrušenia článku 1 ods. 1, článku 2 ods. 1 a článku 3 ods. 1 napadnutého rozhodnutia (pozri bod 94 vyššie) a článku 1 ods. 2 a článku 2 ods. 2 tohto rozhodnutia (pozri bod 113 vyššie) vyplýva, že toto rozhodnutie musí byť zrušené ako celok. Tieto ustanovenia totiž nie sú oddeliteľné od zostávajúcej časti napadnutého rozhodnutia, pretože ich zrušenie mení samotnú podstatu tohto rozhodnutia.

O trovách

115 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Estónska republika navrhla zaviazať Komisiu na náhradu trov konania a Komisia nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

116 Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku členské štáty, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje trovy konania. Litovská republika, Slovenská republika a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska znášajú teda svoje trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (siedma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie Komisie zo 4. mája 2007 o národnom alokačnom pláne emisných kvót skleníkových plynov oznámenom Estónskou republikou na obdobie rokov 2008 až 2012 v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2003/87/ES z 13. októbra 2003 o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v spoločenstve, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 96/61/ES, sa zrušuje.**

2. **Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania Estónskej republiky.**

3. **Litovská republika, Slovenská republika a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Forwood Šváby Moavero Milanesi

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 23. septembra 2009.

Podpisy

Obsah

Právny rámec . . . . . II - 3470

Skutkové okolnosti a konanie . . . . . II - 3474

Návrhy účastníkov konania . . . . . II - 3480

O prípustnosti . . . . . II - 3482

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 3482

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 3483

O veci samej . . . . . II - 3485

O prvom dôvode založenom na prekročení právomoci vyplývajúcom z porušenia článku 9 ods. 1 a 3 a článku 11 ods. 2 smernice . . . . . II - 3486

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 3486

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 3490

— O rozdelení právomocí medzi členské štáty a Komisiu . . . . . II - 3490

— O výkone právomocí Komisie v predmetnom prípade . . . . . II - 3492

— O výbere údajov týkajúcich sa emisií, ktoré sa majú použiť ako východiskový bod na účely predpokladov na obdobie rokov 2008 až 2012 . . . . . II - 3497

— O výbere metód používaných na účely predpokladov vývoja emisií medzi referenčným obdobím a obdobím rokov 2008 až 2012 . . . . . II - 3500

— O ostatných dôvodoch uvádzaných Komisiou na odôvodnenie toho, že zamietla národný alokačný plán . . . . . II - 3503

O štvrtom dôvode založenom na porušení zásady riadnej správy vecí verejných . . . . . II - 3505

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 3505

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 3506

Záver . . . . . II - 3511

O trovách . . . . . II - 3511